

Ένα «κακό» όνειρο... (1379)

Πριν δύο χρόνια είχα την τύχη και την ατυχία μαζί να περάσω ένα χρόνο από τη ζωή μου νοσηλευόμενη σε παιδικό ογκολογικό νοσοκομείο. Διαγνώσθηκα με μία μορφή καρκίνου σε αρχικό στάδιο και έτσι μπόρεσα κυριολεκτικά να ζήσω σε ένα νοσοκομείο. Όπως εύκολα καταλαβαίνετε, δεν ήταν και η πιο εύκολη περίοδος της ζωής μου αυτή που έζησα εκεί, ούτε αυτή που θα τη συζητούσα εύκολα με τον καθένα. Στην αρχή μάλιστα δεν μιλούσα σχετικά με αυτό το θέμα στους συμμαθητές μου και το συζητούσα μόνο λίγο με τις καλύτερες μου φίλες, γιατί φοβόμουν την αντίδραση των παιδιών και την λύπησή τους. Έτσι όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό από τα παραπάνω, αυτό εδώ το σημείωμα είναι μια ευκαιρία για να "ξορκίσω κάποιους δαίμονες" του παρελθόντος μιλώντας για αυτό που έζησα.

Στην αρχή, καθώς στο γενικό νοσοκομείο Παίδων δεν μπορούσαν να εντοπίσουν την πάθησή μου, μου είπαν ότι θα νοσηλεύομουν σε ένα άλλο τμήμα του για λίγο καιρό. Φτάνοντας εκεί, παντού σε ταμπέλες, σε χαρτιά κ.τ.λ. υπήρχε η λέξη "ογκολογικό", που εγώ δεν καταλάβαινα και για την οποία ρωτούσα συνεχώς τι σημαίνει, χωρίς κανείς να μου εξηγήσει ποτέ ξεκάθαρα. Μπαίνοντας μέσα στο κτίριο της ογκολογικής μονάδας δεν μπορούσα παρά να εντυπωσιαστώ από τις εγκαταστάσεις, αλλά γρήγορα η εντύπωση αυτή εξαλείφτηκε μόλις είδα τα φαλακρά κεφαλάκια των περισσότερων παιδιών. Αυτό το συναίσθημα που ένιωσα όταν τα πρωτοείδα δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Σφίχτηκε καρδιά μου. Το θέαμα ήταν κάτι που τις πρώτες τουλάχιστον μέρες δεν μπορούσα να το συνηθίσω με τίποτα, με αποτέλεσμα η στεναχώρια μου για αυτό να μεγαλώνει συνεχώς.

Στη συνέχεια μετά από έναν ατελείωτο μήνα αγωνίας, ένα σωρό εξετάσεις για να εντοπίσουν οι γιατροί την πάθησή μου και αφού είχα αρχίσει να πιστεύω ότι με κοροΐδευαν και δεν μου έλεγαν τι έχω γιατί ήταν κάτι πολύ σοβαρό, διαγνώσθηκα και άρχισαν και οι δικές μου χημειοθεραπείες. Έπρεπε να παίρνω γύρω στα 22-24 χάπια κάθε μέρα και επιπροσθέτως να μου βάζουν ενδοφλέβια και κάποια άλλα φάρμακα. Όπως εύκολα μπορείτε να φανταστείτε η "διαδικασία" των φαρμάκων δεν ήταν και ό,τι πιο εύκολο για ένα παιδί 14 χρονών.

Και το τελειωτικό χτύπημα ήταν το ότι μου απαγόρευαν την ζάχαρη και το αλάτι, επειδή έπρεπε να παίρνω κορτιζόνη. Να ζει κανείς ή να μη ζει; Ίδου η απορία... Εγώ που ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα μία φανατική γλυκατζού, δεν μπορούσα να φάω ούτε ένα γλυκό τη βδομάδα (αν και καμιά φορά εεε... την έκανα την παρανομία μου, γιατί πώς να ζήσεις χωρίς ένα τόσο δα μικρό σοκολατάκι τη βδομάδα...). Όμως και τα ανάλατα φαγητά μου φαίνονταν τελείως άγευστα.

Το χειρότερο πάντως σχετικά με τα φάρμακα δεν ήταν το πλήθος τους, μα οι παρενέργειές τους. Οι πιο άμεσα ορατές ήταν χωρίς αμφιβολία αυτές που αφορούσαν

τη φυσική μου κατάσταση. Πρώτα-πρώτα ήμουν πολύ πρησμένη στα χέρια, στο πρόσωπο και γενικά σε όλο το σώμα, σε τέτοιο βαθμό που από ένα σημείο και μετά είχα πάρει γύρω στα 10 κιλά και δεν μπορούσα να αναγνωρίσω τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Έπειτα άρχισαν να με πονάνε οι αρθρώσεις μου υπερβολικά. Και όταν λέω αρθρώσεις εννοώ όλες σχεδόν τα αρθρώσεις του σώματος μου. Υπήρχαν κάποιες στιγμές μάλιστα που πονούσαν όλες μαζί ταυτόχρονα (στα πόδια, στα χέρια, στα δάχτυλα, στην πλάτη κ.τ.λ.), με αποτέλεσμα να κοντεύω να λιποθυμήσω και να μην μπορώ να βολέψω το σώμα μου στο κρεβάτι μου με κανέναν τρόπο έτσι ώστε να μην πονάω. Και το χειρότερο ήταν ότι όλη αυτή η κατάσταση με έκανε να αισθάνομαι γερασμένη και να μην νιώθω αρκετά άνετα να συζητήσω επί του θέματος ακόμη και με τις φίλες μου. Όμως αυτή η κατάσταση με έκανε και να ντρέπομαι που παραπονιόμουν για τους πόνους μου, εγώ που με 1 παυσίπονο κάπως "ηρεμούσα", τη στιγμή που είχα γνωρίσει την Βασούλα (13 χρονών), που επειδή τα φάρμακα της προκαλούσαν αφόρητο πόνο οι γιατροί της έδιναν μορφίνη, ή το Μιχάλη (16 χρονών) που έμενε στο διπλανό δωμάτιο από μένα και τον άκουγα κάθε βράδυ να κάνει συνεχώς εμετό.

Ακόμη τα φάρμακα πολλές φορές μου προκαλούσαν νευρικότητα χωρίς αιτία ή ακόμα χειρότερα υπνηλία. Έτσι αφενός έφταναν πολλές φορές να θυμώνω και να μαλώνω με την οικογένεια μου και κυρίως με την μητέρα μου, που έμενε μαζί μου στο νοσοκομείο, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω το γιατί, με φυσικό επακόλουθο να μετανιώνω πολύ γρήγορα και να στεναχωριέμαι πολύ για την συμπεριφορά μου. Αφετέρου, όσον αφορά την υπνηλία μόνο φανταστείτε να μην ξέρετε ότι η υπνηλία μπορεί να είναι παρενέργεια, να μιλάτε με την κολλητή σας στο τηλέφωνο, να μην έχετε συναίσθηση του τι της λέτε και το επόμενο πρωί να συνειδητοποιείτε την κατάσταση. Μπορείτε να καταλάβετε λοιπόν εύκολα πόσο άσχημα ένιωσα εκείνη την μέρα όχι τόσο για την φίλη μου μα πιο πολύ για τον εαυτό μου. Ακόμα "καλύτερα" μια άλλη φορά προσπαθούσα, ενώ είχα ενδοφλέβιο φάρμακο, να λύσω ασκήσεις μαθηματικών και μονολογούσα "3 επί 7 ίσον 28".

Τα άλλα παιδιά στο νοσοκομείο ωστόσο είχαν εκδηλώσει πολύ χειρότερες παρενέργειες απέναντι στα φάρμακα από ό,τι εγώ. Τα φάρμακα αυτά μπορούσαν να "πειράξουν" τη λειτουργία ζωτικών οργάνων των παιδιών (ιδιαίτερα των πιο μικρών που ήταν και πιο ευαίσθητα), όπως για παράδειγμα τα νεφρά και η καρδιά και να οδηγήσουν ακόμη και στο θάνατο. Έτσι η Νικούλα (3 χρονών) αφαίρεσε το 1 νεφρό της επειδή της το κατέστρεψαν τα φάρμακα, ενώ κάποια παιδιά "έφυγαν" από τη ζωή για αυτό το λόγο.

Εκτός αυτών, μια άλλη παρενέργεια των φαρμάκων ήταν το γεγονός ότι τα μαλλιά μου έπεσαν τρεις μέρες μετά τα γενέθλια μου. Μπήκα στο μπάνιο και τα είδα να φεύγουν τούφα-τούφα, καθώς τα χτένιζα ένα βροχερό πρωινό, εγώ που πάντοτε τα κρατούσα όσο πιο μακριά γινόταν και που ποτέ δεν τα είχα κόψει πολύ κοντά.

Το χειρότερο πάντως ήταν ο τρόπος που άρχισα να βλέπω τον εαυτό μου από εκείνη τη στιγμή και μετά. Μπορεί να ακουστεί λίγο υπερβολικό, μα άρχισα να μην με αναγνωρίζω στον καθρέφτη και να μην έχω ούτε ίχνος αυτοπεποίθησης. Έτσι έφτασα σε μια φάση της ζωής μου να λυπάμαι εγώ η ίδια τον εαυτό μου για αυτό που περνούσα... Το παραδέχομαι ότι το θέμα με τα μαλλιά δεν το αντιμετώπισα σωστά, μα ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το διαχειριστώ σωστά με τα 14 μου χρόνια και που με ξεπερνούσε. Για να καταλάβετε, τόσο πολύ με πείραζε το γεγονός ότι δεν είχα μαλλιά εκείνη την περίοδο, που μία φορά ένας μικρότερος φίλος μου με είπε πάνω σε έναν καθγά "φαλακρή" και εγώ ήμουν τόσο χαζή (συγγνώμη για την λέξη) που δάκρυσα...

Δύσκολες ήταν για μένα και οι ενδοφλέβιες θεραπείες. Από την μία πλευρά οι νοσοκόμες δεν μπορούσαν λόγω των πολλών θεραπειών να βρουν κατάλληλες φλέβες στα χέρια μου (κάποια στιγμή τελειώνουν και αυτές...) και από την άλλη πλευρά ήταν δύσκολο να πρέπει να κουβαλάω παντού συνέχεια μαζί μου το μηχάνημα για το φάρμακο (το "στατό" όπως το λέγαμε στο νοσοκομείο). Μάλιστα κάποια παιδιά είχαν "χίκμαν", δηλαδή ένα μηχάνημα μόνιμα συνδεδεμένο με κεντρική φλέβα, το οποίο τα έκανε ευάλωτα στις μολύνσεις.

Ακόμη οι σχέσεις μου με την οικογένεια μου και με τις φίλες μου ήταν δύσκολες όσο έμενα στο νοσοκομείο. Από την μία μεριά, με τα αδέρφια μου και με τον πατέρα μου μιλούσα μόνο από το τηλέφωνο και τους έβλεπα μια φορά τη βδομάδα (ευτυχώς που είχα και τη μητέρα μου, αλλιώς...) και αυτό ήταν χειρότερο από τις όποιες επιπτώσεις των φαρμάκων πάνω μου... Από την άλλη μεριά πάλι με τις φίλες μου ζούσαμε μια τελείως διαφορετική ζωή: εκείνες είχαν τα καθημερινά διαβάσματα και το σχολείο, εγώ το νοσοκομείο με αποτέλεσμα να προσπαθούμε για να βρούμε λίγο χρόνο να μιλήσουμε. Έτσι μέσα στο νοσοκομείο στην ψυχή μου κυριαρχούσαν η στεναχώρια, η μοναξιά και ταυτόχρονα η νοσταλγία για την οικογένεια μου, για τις φίλες μου, για το σχολείο μου, για την καθημερινότητα μου...

Επίσης επειδή στην Ελλάδα δεν υπάρχουν πολλά παιδικά ογκολογικά νοσοκομεία (ιδίως για να εξυπηρετήσουν τα νησιά και τις πιο δύσβατες περιοχές) υπήρχαν αρκετά παιδιά εκεί που χωρίζονταν από τις οικογένειες τους εξαιτίας της αρρώστιας τους. Έτσι ο Κώστας ήταν από το Μεσολόγγι, ο Στράτος από τον Πύργο, η Κατερίνα από την Πάτρα κ.τ.λ. και όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό δεν μπορούσαν να βλέπουν την οικογένεια τους τόσο συχνά όπως εγώ.

Παρόλο που γενικά οι περισσότεροι γιατροί και νοσηλευτές ήταν ευγενικοί και καλοί, παρά την έλλειψη προσωπικού και την συνακόλουθη υπερβολική κούραση τους, υπήρχαν και κάποιοι άλλοι που ήταν απότομοι. Για παράδειγμα, όταν ξεκινούσα την τελευταία μου χημειοθεραπεία μια αγχωμένη νοσοκόμα με έστειλε άρον-άρον (και μιλώντας μου απότομα) στο ακτινοθεραπευτικό τμήμα χωρίς να μου έχει εξηγήσει κανείς το λόγο (παρόλο που προσπάθησα να τον μάθω). Εγώ που δεν περίμενα ότι θα

χρειαζόταν και ακτινοθεραπείες για να θεραπευτώ πανικοβλήθηκα στην ιδέα τους και μόνο, με αποτέλεσμα το ίδιο απόγευμα κατά τη διάρκεια της χορήγησης ενδοφλέβιου φαρμάκου να έχω δυσκολία στην αναπνοή και τάσεις λιποθυμίας.

Τέλος, με προβλημάτισε πολύ και η γενικότερη συμπεριφορά των περισσότερων ανθρώπων και των Μ.Μ.Ε. απέναντι στα παιδιά με καρκίνο. Με άλλα λόγια τα Μ.Μ.Ε. υπερπροβάλλουν το δράμα των ασθενών και δεν διατηρούν την ανωνυμία τους με φυσικό επακόλουθο οι περισσότεροι άνθρωποι να λυπούνται όποιον έχει χάσει τα μαλλιά του ή είναι αναγκασμένος να φορά παντού μάσκα, ενώ ο καρκίνος είναι πλέον μια συνήθης ασθένεια, πολλές φορές ιάσιμη, μα πάντα η θεραπεία του απαιτεί χρόνο.

Όμως μέσα στο νοσοκομείο παρόλο που έζησα μία πολύπλευρη δοκιμασία, έζησα και ευχάριστες εκπλήξεις. Αρχικά παρόλη την ψυχρότητα και την στεναχώρια που επικρατούσαν στην ατμόσφαιρα, με εντυπωσίασε πόσο μοντέρνες και λειτουργικές ήταν οι εγκαταστάσεις. Ακόμη ιδιαίτερα ανακουφιστικό για μένα ήταν και το γεγονός ότι κάθε ασθενής είχε δικό του δωμάτιο και έτσι μπορούσε να ζει τη ζωή του αυτόνομα. Πολύ ευχάριστη έκπληξη ήταν ακόμη και το γεγονός ότι στο νοσοκομείο λειτουργούν σε διαφορετικές ώρες της ημέρας και μάλιστα σαν κανονικά σχολεία νηπιαγωγείο, δημοτικό, γυμνάσιο και λύκειο, η βοήθεια των οποίων ήταν ανεκτίμητη για μένα. Μάλιστα μία φορά παρευρέθηκα σε μια γιορτή που είχαν διοργανώσει τα σχολεία αυτά και συγκινήθηκα πολύ.

Ιδιαίτερα ευχάριστη έκπληξη για μένα υπήρξε και η δραστηριοποίηση κάποιων συλλόγων και οργανώσεων, όπως η "Ελπίδα", η "Πίστη", το "Χαμόγελο του Παιδιού", το "make a wish" κ.τ.λ. Από αυτές τις οργανώσεις έρχονταν πολλές φορές εθελοντές για να μας απασχολήσουν με παιχνίδια, κατασκευές, ταινίες, εκδρομές, γιορτές και επισκέψεις καλλιτεχνών δίνοντας μας την ευκαιρία να χαμογελάσουμε λίγο και να ξεφύγουμε από τη ρουτίνα της καθημερινότητας του νοσοκομείου... Έτσι λοιπόν στα γενέθλιά μου είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τη αγαπημένη μου τραγουδίστρια και όπως καταλαβαίνετε η χαρά μου ήταν απερίγραπτη.

Παρόλη την στεναχώρια και τη μοναξιά του νοσοκομείου, έζησα και πολύ ωραίες στιγμές εκεί μέσα. Πρώτα-πρώτα ξεκουράστηκα (ναι ξεκουράστηκα και μην το κοιτάτε ειρωνικά, καλά διαβάσατε...), αφού πάντοτε διάβαζα υπερβολικά πολύ και αγχωνόμουν για τα πάντα, ενώ εκείνη την περίοδο και να ήθελα δεν μπορούσα να το κάνω αυτό λόγω της υγείας μου. Επίσης μπορεί φαινομενικά να απομακρυνόμουν από τις φίλες και την οικογένεια μου, αλλά ουσιαστικά οι σχέσεις μου με τους αγαπημένους μου ανθρώπους έγιναν πιο σταθερές... Εκεί γνώρισα έναν εντελώς καινούριο κόσμο (αυτόν του νοσοκομείου) και απέκτησα πολλούς νέους φίλους. Εκτός αυτών πιστεύω ότι μέσα από τις δυσκολίες που αντιμετώπισα έγινα πιο δυνατή και ωρίμασα ίσως λίγο απότομα μα σημαντικά... Κατάλαβα τι έχει πραγματικά σημασία στη ζωή και ότι πρέπει

κυριολεκτικά να "ζούμε" τη ζωή μας κάθε στιγμή και έπαψα να ασχολούμαι με "τρίχες"...

Ποτέ δεν θα ξεχάσω ακόμα τη στάση των μικρότερων παιδιών απέναντι στην ασθένειά τους. Αυτά τα παιδιά πάντοτε χαμογελούσαν και παίζανε με το "στατό" (το μηχάνημα για τα ενδοφλέβια φάρμακα), αποτελώντας ένα ζωντανό παράδειγμα για όλους μας μικρούς-μεγάλους εκεί μέσα...

Θα ήθελα τέλος να πω ότι τώρα, δύο χρόνια μετά, θεωρώ ότι ήταν για μένα πολύ σημαντική η βοήθεια όλων των ανθρώπων που μου στάθηκαν στις δύσκολες στιγμές που πέρασα και ήταν πάρα πολλοί, από τους καθηγητές του σχολείου μου και του σχολείου του νοσοκομείου, που με στήριξαν πολύ, μέχρι τους γιατρούς, τους φίλους και την οικογένεια μου, που μου έδιναν ένα λόγο για να χαμογελάσω, όταν τον είχα ανάγκη. Πλέον έχω τελειώσει με τις θεραπείες μου, έχω επιστρέψει στο σπίτι, στο σχολείο, στις παρέες, στην καθημερινότητά μου και ζω τη ζωή μου κανονικά. Θεωρώ ότι ήμουν πάρα πολύ τυχερή μέσα στην ατυχία μου και είμαι πολύ χαρούμενη που ζω... Εύχομαι λοιπόν υγεία και ευτυχία σε όλο τον κόσμο!!!